

unddrage et stort Antal af Reserveofficererne enhver deres Fremtid betryggende Understøttelse af Staten, uden at bekymre sig om, at mange af disse derved ville blive udsatte for den største Nød, og uden at bekymre sig om, at det netop er paa Grund af, at de indtraadte i Statskassen, at de ere blevne udsatte for denne Nød, hvilket man neppe kan antage at have været Tilfældet med Soldatjentene. Men lad os nu ogsaa et Øieblik forudsætte, at Reserveofficererne ikke have en saadan Ret til at blive behandlede efter de samme humane Grundsaetninger som andre Embedsmænd, saa maa jeg dog vel under alle Omstaendigheder antage, at de have Ret til at blive behandlede overensstemmende med de gjældende Love eller i Analogie med disse. I Pensionsloven af 5te Januar 1851 har man rigtignok meget suidt faaet indskudt den foreløbige Bestemmelse, at, indtil det ved Lov var blevet nærmere betegnet, hvilke Mænd, der fremtidigt skulde udnævnes af Kongen og anses for pensionsberettigede, skal denne Berettigelse vedblive i samme Omfang som hidtil; men som almindelig Bestemmelse for Pensionsberettigelse bestemmer Loven, at de Paagjældende skulle være af Kongen udnævnte og af Staten lønede Embedsmænd, og dette er Tilfældet med Reserveofficererne. Jeg indrømmer naturligvis, at Rigsdagen ved hien foreløbige Bestemmelse i Pensionsloven har skrevet sig sin Ret til frit at kunne bestemme, om Reserveofficererne skulle have denne Berettigelse eller ikke; men, da disse Officerer have den almindelige Qualification, at være af Kongen udnævnte og af Staten lønede Embedsmænd, saa formener jeg dog, at, hvis Rigsdagen skulde nægte Reserveofficererne en Ret, som den indrømmer alle andre under de samme betryggende Former udnævnte Embedsmænd, saa maa den have meget vægtige Grunde derfor. Men gaae vi nu et Skridt længere frem i Tiden, saa finde vi i Loven af 9de April 1851, om Pensionering af Militairetaternes Underklasser, Bestemmelser, der paa en endnu mere iønselsværdig Maade antyde, at de Qualificationer, som Reserveofficeren har, medføre Pensionsberettigelse. § 8 i sidstnævnte Lov lyder ordret saaledes: „De (nemlig Underofficererne), der forfremmes til en høiere militair

Stilling, og hvis Berettigelse til Pension som Følge heraf vil være at bestemme efter den almindelige Pensionslov for Embedsmænd, beholde Ret til ved deres Afskedigelse at faae Pensionen bestemt saaledes, at samme ikke bliver mindre end den, som efter nærværende Lov kunde have tilkommet dem o. s. v. Her see vi da altsaa, at man i denne Lov er gaaet ud fra den Forudsætning, at ogsaa andre Officerer, end de fra Akademiets afsgaede, være pensionsberettigede, og da Lovens Bestemmelser specielt vedkomme de fra Underofficersklassen forfremmede Officerer, hvortil alle de i mit Forslag omhandlede Reserveofficerer henhøre, saa forekommer det mig utvivlsomt, at, hvis Rigsdagen ikke nu afgjorde dette Spørgsmaal anderledes, saa maatte i Genhold til disse Bestemmelser, eller i ethvert Fald i Analogie med dem, Reserveofficererne nærmest betragtes som pensionsberettigede Embedsmænd. Men, om jeg nu end vil antage, at man ved Afsattelsen af hien Paragraph ikke har tænkt paa Reserveofficererne ialmindelig, men at Enhver ved Afstemningen kan have haft sin særegne Hensigt med denne Paragraph, saa maa man dog indrømme, at det er Lovens Bogstav og ikke de Stemmegivendes personlige Anskuelse, der faaer afgjørende Betydning, og af hvilken Grund skulde man stedse søge at unddrage Reserveofficeren de Rettigheder, som hans Udnævnelse og hans Embeds Natur nærmest synes at hjemle ham? Vil Rigsdagen absolut stille ham udenfor de almindeligt gjældende Regler, saa maa der dog i hans Virksomhed eller Stilling ligge særegne Grunde herfor, og jeg skal derfor tillade mig et Øieblik at dvæle ved samme. Jeg veed ikke rettere, end at, naar nye Embedsstillinger skulle oprettes, og Staten skal bestemme Omfanget af de Forpligtelser, som den skal have mod de paagjældende Embedsmænd, da vil dette navnlig bestemmes af to Momenter, det ene, Værdien af den ydede Tjeneste, og det andet, Værdien af de personlige Dygtigheder, som Tjenesten fordrer af den paagjældende Embedsmænd; men, hvilket af disse Momenter vi tage under Overveelse, troer jeg ikke, at man kan komme til det Resultat, at Reserveofficeren skulde være mindre berettiget end andre Embedsmænd.